

2^η Αναφορά

Η σύντομη Ιστορία ενός μοντέρνου Ήρωα

Εγώ ο Στέφανος Μπινιάρης είμαι το 4^ο παιδί της Οικογένειας που δημιούργησε ο Πατέρας μας Ευάγγελος Μπινιάρης με τη Μητέρα μας Λευκοθέα Μπινιάρη το γένος Ρετσίνα.

Ο Πατέρας μας γεννήθηκε το 1900 στην Σαλαμίνα ως **12^ο** (δωδέκατο) παιδί του Αθανασίου Μπινιάρη και της Αγγελικής Μπινιάρη το γένος Σοφρά.

Η Μητέρα μας γεννήθηκε το 1907 στην Αθήνα ως πρώτο παιδί του Αθανασίου Ρετσίνα καταγομένου από την Ύδρα και της Άννας καταγομένης από την Κωνσταντινούπολη.

Ο Πατέρας μας παντρεύτηκε τη Μητέρα μας, όταν αυτή ήταν 18 ετών και την έφερε στη Σαλαμίνα. Η Μητέρα μας γοητεύτηκε από τα διδάγματα της Χριστιανικής Θρησκείας, στην οποία την μύησαν οι Αδελφές του Πατέρα μας και μας έμαθε όλους να βοηθάμε τους Συνανθρώπους μας δίχως καμία ανταμοιβή. Είμαι δε πεπεισμένος, ότι εκεί που βρίσκεται η Μητέρα μας, δεν θα έχει παράπονα από εμάς.

Οι Γονείς μας έκαναν 5 παιδιά με τη σειρά γεννήσεως: τον Αθανάσιο (Νάσο), τον Κωνσταντίνο (Κώστα), τον Νικόλαο (Νίκο), εμένα τον Στέφανο και την Αδελφούλα μας την Αγγελική.

Ο Πατέρας μας σε ηλικία 18 ετών κατετάγη στη Σχολή Τεχνιτών Ηλεκτρολόγων του τότε Βασιλικού Ναυτικού και εξελίχθηκε μέχρι τον βαθμό του Υποπλοιάρχου. Υπήρξε Προϊστάμενος του Ηλεκτρολογικού Συνεργείου της Βάσεως Υποβρυχίων, ενώ τα τελευταία χρόνια πριν τη συνταξιοδότησή του ήταν αποσπασμένος από το Βασιλικό Ναυτικό ως ο Ηλεκτρολόγος όλων των Βασιλικών Ανακτόρων (Αθήνα, Τατόι, Κέρκυρα, Πεταλιό).

Στη συνέχεια θα Σας περιγράψω την **απίθανη** ζωή του Αδελφού μας του Κώστα. Ο Κώστας γεννήθηκε στη Σαλαμίνα στις 26 Ιανουαρίου του 1931 (δηλαδή είναι σήμερα 92 ετών και).

Λόγω της Κατοχής αναγκάστηκε να φοιτήσει σε 3 διαφορετικά Δημοτικά Σχολεία, στον Φοίνικα Σαλαμίνας, στον Βύρωνα στην Αθήνα και στα Παλούκια Σαλαμίνας.

Στο Γυμνάσιο πήγε κατ' αρχάς στη Σαλαμίνα, όπου τελείωσε τις 2 πρώτες τάξεις. Ήταν η εποχή από το 1944 έως το 1946. Δύσκολες εποχές τότε και ο Πατέρας μας έπρεπε να αποφασίσει ποια παιδιά του θα σπουδάσουν και ποια θα εργαστούν για να βοηθήσουν την οικογένεια. Η απόφασή του ήταν να βοηθήσουν ο Κώστας (παρ' ότι ήταν πολύ καλός μαθητής) και ο Νίκος. Έτσι ξεκίνησαν και οι δύο να εργάζονται στον τότε Βασιλικό Ναύσταθμο.

- Ο Κώστας στις 4-7-1946 σαν Ηλεκτρολόγος (ως Μαθητευόμενος, Βοηθός, Τεχνίτης και Αρχιτεχνίτης) μέχρι το 1953, που απολύθηκε για να υπηρετήσει τη Στρατιωτική του Θητεία.
- Ο Νίκος σαν Τορναδόρος.

Είναι αυτονόητο, ότι ολόκληρος ο μισθός τους κατέληγε στην οικογένεια. **Όπως θα προκύψει και στη συνέχεια, η οικογένεια μας ήταν το α και το ω στο σπίτι μας, ο δε Πατέρας μας, μας είχε εμφυσήσει το πόσο σημαντικό είναι για την ισχύ της οικογένειας η αλληλοβοήθεια!** Έτσι, όποτε μπορούσε το ένα παιδί βοηθούσε τους υπολοίπους (όπως η Μητέρα μας πιστεύω, ότι και ο Πατέρας μας εκεί που βρίσκεται δε θα έχει παράπονα από τα παιδιά του).

Ο Κώστας ακολούθησε μεν αυτονόητα τα σχέδια του Πατέρα μας, αλλά (από μικρός ανήσυχο πνεύμα) δεν εύρισκε ικανοποίηση από τη μελλοντική του προοπτική. Έτσι, το 1948 εργαζόμενος μεν στο Ναύσταθμο περνάει και την 3^η τάξη του Γυμνασίου «ως κατ' οίκον διδαχθείς», όπως ένας νόμος έδινε τότε την ευκαιρία.

Το 1950 ιδρύεται η Νυχτερινή Τεχνική Σχολή Σαλαμίνας, η οποία βοήθησε πολλούς Νέους από τη Σαλαμίνα να καλυτερεύσουν την επαγγελματική τους θέση. Έτσι, ο Κώστας πάντα εργαζόμενος την ημέρα στον Ναύσταθμο γράφεται στο 2^ο έτος (λόγω γυμνασιακών γνώσεων). Τον επόμενο χρόνο 1951 (επειδή δεν υπήρχε στη Σαλαμίνα τμήμα Ηλεκτρολόγων) γράφεται στην 3^η τάξη στο τμήμα Ηλεκτρολόγων στη Νυχτερινή Τεχνική Σχολή «**Αρχιμήδης**» επί της οδού 2ας Μεραρχίας στον Πειραιά εργαζόμενος βέβαια την ημέρα στον Ναύσταθμο στη Σαλαμίνα.

Τώρα αρχίζει να ανεβάζει στροφές: Το 1952 εργαζόμενος την ημέρα στον Ναύσταθμο γράφεται στην 4η και τελευταία τάξη στον «Αρχιμήδη» και **παράλληλα** στην 4η τάξη (σημερινή 1η Λυκείου) του Ιδιωτικού Νυχτερινού Γυμνασίου «**Εμμανουήλ Μπαχλιτζανάκης**» στον Πειραιά. Έτσι το 1953 παίρνει το Δίπλωμα του Ηλεκτρολόγου και συγχρόνως τελειώνει τη σημερινή 1η Λυκείου. Πώς έγινε αυτό δυνατό; Κυρίως φοιτούσε στον Αρχιμήδη, οπότε αυτονόητα πέρασε και την 4^η τάξη. Στο Νυχτερινό Γυμνάσιο παρεπέμφθη λόγω απουσιών για τον Σεπτέμβριο, οπότε πέρασε την τάξη πάλι αυτονόητα.

Τον Οκτώβριο του 1953 κατετάγη ως Υπαξιωματικός για τη στρατιωτική του θητεία (30 μήνες και 5 ημέρες) στο τότε Βασιλικό Ναυτικό. Εκεί επιτυγχάνει, ενώ ανήκε στο πλήρωμα του Αντιτορπιλικού ΛΕΩΝ, όποτε το πλοίο βρισκόταν στο Ναύσταθμο, να μπορεί να φοιτά το βράδυ στο προαναφερθέν Νυχτερινό Γυμνάσιο, έτσι ώστε το 1955 παίρνει το Απολυτήριο Γυμνασίου. Ένας Υπαξιωματικός σε ένα πλοίο έχει και βάρδιες. Προκειμένου οι βάρδιες να μη συμπίπτουν με ώρες του νυχτερινού Γυμνασίου, βγαίνει σε αναφορά και επιτυγχάνει οι βάρδιές του να είναι από τα μεσάνυχτα (00.00) μέχρι τις 04.00 το πρωί. Δηλαδή **όταν ο Κώστας είχε βάρδια, κοιμόταν γύρω στις 3 ώρες ημερησίως!**

Με την απόλυσή του από το Ναυτικό τον Απρίλιο του 1956 επαναπροσλήφθηκε αυτόματα στον Ναύσταθμο ως Ηλεκτρολόγος στο τμήμα περιελίξεων, όπου εργαζόταν πριν στρατευτεί. Αλλά ο Κώστας δεν έκανε τίποτα στη ζωή του τυχαία και πάντα προγραμματίζε μακροπρόθεσμα. Τώρα τα χρήματα που χρειαζόταν για τα μεγαλόπνοα σχέδιά του ήταν πάρα πολλά, οπότε ο Ναύσταθμος φάνταζε πολύ λίγος. **Και ποια ήταν τα μεγαλόπνοα σχέδιά του; Τίποτα λιγότερο από το να σπουδάσει σε Πολυτεχνείο στη Γερμανία. Και όχι μόνο αυτό, αλλά να βγάλει και αρκετά χρήματα για να σπουδάσω και εγώ ο μικρότερος αδελφός του (ο Κώστας είναι γιος του Πατέρα μας!).**

Δίχως να χάσει χρόνο στις 17 Μαΐου του 1956 μπαρκάρει ως Ηλεκτρολόγος στα Πετρελαιοφόρα πλοία του **Νιάρχου**. Αυτό διαρκεί μέχρι τις 27 Αυγούστου του 1958, δηλαδή λιγότερο από 2,5 χρόνια ασχολούμενος συγχρόνως με την εκμάθηση της Γερμανικής γλώσσας (άνευ διδασκάλου βέβαια). Στο διάστημα αυτό φάνηκαν περισσότερες φορές οι ιδιαίτερες ικανότητές του. Ένα μόνο παράδειγμα: Χαλάει στο Πετρελαιοφόρο εν πλω κινητήρας 37 ίππων δύο ταχυτήτων, με αποτέλεσμα τη μείωση της ταχύτητας του πλοίου. Ο Κώστας τον επισκευάζει εν πλω μόνο σε 48 ώρες κάνοντας αναπεριέλιξη του κινητήρα, προκαλώντας τον θαυμασμό στον τότε Καπετάνιο του πλοίου (Κύριο **Ηλία Τσεσμελή**), ο οποίος του είπε: «Θα το λέω και δε θα το πιστεύουν, αφού, όπως βλέπω στο ημερολόγιο του πλοίου, αυτόν τον κινητήρα τον είχαν αναπεριελίξει στο λιμάνι του Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης σε 78 ώρες!» Όταν έφτασε το καράβι στο Λονδίνο ο εκεί Αρχιμηχανικός (Κύριος **Ράδος**), τον

συνεχάρη και τον διαβεβαίωσε, ότι όποτε το θελήσει, η εταιρεία Νιάρχος θα είναι στη διάθεσή του (αυτό είχε, όπως θα δούμε στη συνέχεια, θετικές επιπτώσεις).

Μετά λοιπόν από εργασία κάτι λιγότερο από 2,5 χρόνια στα καράβια ξεμπαρκάρει στο Αμβούργο έχοντας βγάλει αρκετά χρήματα για να ξεκινήσει σε ηλικία 27 ετών στο Πολυτεχνείο του Άαχεν της Δυτικής Γερμανίας τη σπουδή του Ηλεκτρολόγου-Μηχανικού, παίρνοντας μαζί του και εμένα.

Εκεί κάνει απίστευτα πράγματα: Ενώ η σπουδή διαρκεί 10 εξάμηνα, αυτός τελειώνει στα 9 και μάλιστα με «Λίαν Καλώς».

Προκαλεί τον θαυμασμό των Καθηγητών του. **Μόνο μερικά** χαρακτηριστικά παραδείγματα:

- Ο Καθηγητής της Θεωρητικής Ηλεκτρολογίας **Prof. Pflugler** (Πφλέγκλερ) εξετάζοντας προφορικά μία Ομάδα 8 φοιτητών λέει να φύγουν όλοι έξω και να μείνει μόνο ο Μπινιάρης, τον οποίο εξετάζουν ο Καθηγητής με τον Επιμελητή του επί πλέον μισή ώρα για να του βάλουν «**Άριστα**» (Ο Καθηγητής Πφλέγκλερ έδωσε μία από τις συστατικές επιστολές για την μετέπειτα υποτροφία του Κώστα).
- Ο Καθηγητής των Ηλεκτρικών Μηχανών **Prof. Brüderling** (Μπρύντερλινγκ) του βάζει «**Άριστα**» με την παρατήρηση «Από πού τα ξέρετε αυτά που μας λέτε, εμείς δεν τα διδάξαμε;». Δεν ήξερε ο άνθρωπος τις τεράστιες γνώσεις και εμπειρίες, που είχε αποκτήσει ο Κώστας από τα 15 του έως τα 27 του χρόνια στο Ναύσταθμο και στα καράβια.
- Δεν κόπηκε ούτε σε ένα μάθημα.
- Πήρε Υποτροφία λόγω ιδιαιτέρων επιδόσεων από το Πολυτεχνείο του Άαχεν μέχρι την περάτωση των σπουδών του.
- Έγινε Βοηθός Καθηγητού στην Έδρα των Ηλεκτρικών Μηχανών.
- Κάποτε πήγε στο Ταμείο του Πολυτεχνείου του Άαχεν για να πάρει την υποτροφία του και δήλωσε το όνομά του. Ο Ταμίας τον κοιτάει και του λέει: «Α! ώστε Εσείς είστε ο ένας από τους δύο περίφημους αδελφούς Μπινιάρη;».
- Μία άλλη φορά ζήτησε από τη Γραμματεία του Πολυτεχνείου του Άαχεν ένα Πιστοποιητικό και η Γραμματεύς, αφού έγραψε το Πιστοποιητικό, τον έστειλε στον Διευθυντή της Γραμματείας **Κύριο Rummert** να το υπογράψει. Ο Διευθυντής λοιπόν της Γραμματείας μόλις διάβασε το όνομα Μπινιάρη τον παρεκάλεσε να καθίσει λέγοντάς του τα εξής: «Προ ημερών είχαμε μία σύσκεψη των Καθηγητών του Πολυτεχνείου με θέμα για ποιο λόγο οι αλλοδαποί φοιτητές δεν πάνε καλά στις σπουδές τους. Άλλοι Καθηγητές λοιπόν έλεγαν θα φταίνε τα προβλήματα με τη γλώσσα, άλλοι πάλι έλεγαν θα φταίει το ότι οι αλλοδαποί έχουν σύνολο 12 χρόνια βασικής και μέσης εκπαίδευσης, ενώ οι Γερμανοί 13. Τότε λοιπόν τους είπα εγώ. Τίποτα από αυτά που λέτε δεν ισχύει! Διότι, γιατί οι αδελφοί Μπινιάρη διαπρέπουν; Δεν έχουν και αυτοί τα ίδια προβλήματα με τη γλώσσα και τα 12 χρόνια;».

Μετά το πέρας των σπουδών του στο Πολυτεχνείο του Άαχεν την άνοιξη του 1963 επιστρέφει στην Ελλάδα με το Δίπλωμα του Ηλεκτρολόγου-Μηχανικού και παρουσιάζεται στα γραφεία του Νιάρχου στον Πειραιά, όπου συναντά τον Αρχικαπετάνιο πλέον Κύριο **Ηλία Τσεσμελή** που ήταν στο πλοίο, όταν έκανε ο Κώστας την επισκευή του κινητήρα. Αυτός στέλνει τον Κώστα στα Ναυπηγεία του Νιάρχου στον Σκαρμαγκά όπου ξεκίνησε εργασία ήδη από την επόμενη ημέρα. Εκεί εργάστηκε ένα χρόνο και όταν προκηρύχτηκε διαγωνισμός στη ΔΕΗ με καλλίτερους όρους έλαβε μέρος και προσελήφθη το 1964 στο εργοστάσιο της ΔΕΗ στην

Πτολεμαΐδα στο τμήμα Λειτουργίας και Ηλεκτρολογικής Συντηρήσεως. Εκεί έμεινε 4 χρόνια (από το 1964 έως το 1968).

Έχοντας τακτοποιηθεί επαγγελματικά παντρεύεται τη Σταυρούλα Δουμένη Δασκάλα από τη Σαλαμίνα, κόρη του Γιώργου Δουμένη και της γυναίκας του Κατερίνας Δουμένη το γένος Τούτση. Αποκτούν 3 παιδιά το Βαγγέλη (δάσκαλο), τη Λευκοθέα (καθηγήτρια φιλόλογο) και το Γιώργο (Μηχανολόγο-Μηχανικό του Μετσοβίου Πολυτεχνείου). Τα τρία τους παιδιά έχουν όλα και μεταπτυχιακά διπλώματα και η Λευκοθέα επί πλέον Διδακτορικό.

Το 1968 του γίνεται πρόταση από τον Διευθυντή του Σταθμού Πτολεμαΐδας Κύριο **Παναγιωτόπουλο** να κάνει Master of Science στην Τεχνολογία Πυρηνικών Αντιδραστήρων με τη φράση: «Θέλουμε να στείλουμε σοβαρούς Μηχανικούς να σπουδάσουν πυρηνική τεχνολογία, επειδή η επιχείρηση σκοπεύει να εγκαταστήσει πυρηνικούς αντιδραστήρες». Έτσι ξεκινάει τις νέες Σπουδές του στο Πανεπιστήμιο Aston στο Birmingham της Αγγλίας. Αυτονόητες οι νέες διακρίσεις του. **Μερικά μόνο παραδείγματα:**

- Παίρνει το Master of Science μετά από ένα χρόνο πανεπιστημιακή φοίτηση. Ακολούθως κάνει πρακτική 6 μηνών σε δύο διαφορετικούς τύπους πυρηνικών αντιδραστήρων.
- Είναι ο μόνος από τους 4 Υπαλλήλους της ΔΕΗ, που εστάλησαν για την ίδια σπουδή, που γύρισε με τον τίτλο Master of Science.
- Σα διπλωματική εργασία του ανετέθη η μελέτη της λειτουργικής συμπεριφοράς ενός πυρηνικού αντιδραστήρα σε αναλογικό εξομοιωτή. Μετά την επιτυχή εκτέλεση της εργασίας ο Υπεύθυνος του μεταπτυχιακού τμήματος **Mr. Osborn** (Όσμπορν) του είπε, ότι όσοι είχαν πάρει τις προηγούμενες χρονιές αυτήν την εργασία δεν είχαν βγάλει αποτελέσματα με τη δικαιολογία, ότι δήθεν είχε χαλάσει ο εξομοιωτής. Γι' αυτό του ζήτησε να μην πειράξει το πρόγραμμα που είχε φτιάξει, αλλά να επιδείξει στον Υπεύθυνο των εργαστηρίων πώς λειτουργεί. Αυτή η Μελέτη του Κώστα διδασκόταν από τον επόμενο χρόνο στους νέους μετεκπαιδευόμενους.

Το 1969 επιστρέφει από την Αγγλία περνώντας από το Άαχεν και παίρνει και εμένα, που είχα τελειώσει όλες τις σπουδές μου και κατέβηκα στην Ελλάδα για τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις (βλέπε 1^η Αναφορά, Κεφάλαιο 22). Επειδή στην Ελλάδα το πρόγραμμα των πυρηνικών δεν έχει ξεκινήσει ακόμη, το 1970 ο Κώστας γίνεται Προϊστάμενος Λειτουργίας στον νεότευκτο Σταθμό Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας στη Μεγαλόπολη.

Τον Μάιο του 1972 γίνεται Τομεάρχης στο Τμήμα «Προκατασκευαστικών Μελετών και Συμβάσεων Πυρηνικών Σταθμών», όπου ασχολήθηκε με την εξεύρεση κατάλληλων θέσεων για εγκατάσταση Πυρηνικών Σταθμών από γεωλογικής και σεισμολογικής πλευράς.

Στο διάστημα αυτό έκανε διαλέξεις στα στελέχη της ΔΕΗ και στο Κέντρο Ερευνών στην Αθήνα υπό την αιγίδα του ΕΚΕΦΕ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ. Μερικά παραδείγματα διαλέξεων:

- Η εξέλιξη των διαφόρων τύπων Πυρηνικών Αντιδραστήρων.
- Το ατύχημα στον Αμερικανικό Πυρηνικό Αντιδραστήρα του Σταθμού «Three Mile Island».
- Το ατύχημα στο Τσερνομπίλ και οι επιπτώσεις του.

Το τελευταίο θέμα το παρουσίασε εκλαϊκευμένα σε πολλές διαλέξεις.

Την περίοδο αυτή του έγινε πρόταση από τον τότε Γενικό Διευθυντή της ΔΕΗ Κύριο **Κελέκη** να αναλάβει τη διεύθυνση του Σταθμού Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας στην Πτολεμαΐδα. Παρά την τιμητική αυτή πρόταση δεν απεδέχθη, επειδή μένοντας από καιρό μόνιμα στην Αθήνα δεν ήθελε να αναστατώσει τα παιδιά του (φοιτούσαν στη Γερμανική Σχολή και στην Ελληνική Παιδεία).

Μετά το ατύχημα στο Τσερνομπίλ τα πυρηνικά ατόνησαν στην Ελλάδα. Έτσι συμμετείχε στη συγγραφή προδιαγραφών της γεωθερμικής μονάδας στη Μήλο, στην επιτροπή επιλογής της κατασκευάστριας εταιρείας και ήταν υπεύθυνος επίβλεψης κατασκευής του έργου.

Μετά το 1981 στη ΔΕΗ η ικανότης είχε πάψει να ισχύει. Έτσι το 1986, όταν δηλαδή συμπλήρωσε την απαιτούμενη ηλικία, προτίμησε να συνταξιοδοτηθεί προκειμένου να αποφύγει τη συνθηκολόγηση.

Και τώρα ξεκινάει αυτό το κομμάτι της ζωής του, στο οποίο αποδεικνύεται, ότι ο Κώστας ο Μπινιάρης είναι η προσωποποίηση του **«Πολυτεχνίτη»**. **Μόνο μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:**

- Ξεκινάει και τελειώνει την επέκταση του σπιτιού του, όπου είναι ζήτημα, αν ξόδεψε το 1/3 της αξίας του σπιτιού, αφού το μεγαλύτερο μέρος των εργασιών το έκανε μόνος του.
- Έφτιαξε μόνος του τις ντουλάπες στα υπνοδωμάτια και έπιπλα κουζίνας που δε διαφέρουν σε τίποτα από τα πρότυπα. Το μόνο που χρειάστηκε είναι τα εργαλεία ενός επιπλοποιού, τα οποία χρησιμοποίησε αυτονόητα ο ίδιος ο Κώστας. Τώρα γιατί του το επέτρεψε ο Επιπλοποιός, αυτό είναι πολύ απλό. Ο Επιπλοποιός είναι ένας από τους αμέτρητους συνανθρώπους του, που τους έχει εξυπηρετήσει χωρίς ποτέ να πάρει την οποιαδήποτε αμοιβή (**ο Κώστας είναι συγχρόνως και γιος της Μητέρας μας!**), κάνοντας συντήρηση και επισκευές στα μηχανήματά τους. Είναι αυτονόητο, ότι τέτοια έπιπλα κουζίνας έφτιαξε και για όλα τα παιδιά του.
- Αντιγράφει από Έκθεση μεγάλου Οίκου Κατασκευής Επίπλων και κατασκευάζει «δια χειρός Κώστα» τραπέζια σαλονιού για όλα τα παιδιά του και για το σπίτι του σε τέτοια ποιότητα, που με κανένα τρόπο δεν ξεχωρίζουν από τα πρότυπα.

Ένα σημαντικό χαρακτηριστικό στη ζωή του Κώστα είναι η μεγάλη προσήλωσή του στις αρχές της χριστιανικής θρησκείας. Προς τούτο συνέτειναν τόσο η διαπαιδαγώγηση από την οικογένεια που προήλθε, όσο και η ταύτιση απόψεων με τη Σύζυγό του Σταυρούλα Μπινιάρη το γένος Δουμένη. Δύο μόνο παραδείγματα:

- Όταν η ΔΕΗ ησχολήθη με την εξεύρεση καταλλήλων θέσεων για Εγκατάσταση Πυρηνικών Σταθμών» αναζήτησε προς τούτο έναν κατάλληλο «Οίκο Συμβούλων». Έτσι, έγιναν περισσότερες προσφορές από διάφορες Εταιρείες. Ένα Στέλεχος μίας τέτοιας Εταιρείας πλησίασε τον Κώστα και τον παρεκάλεσε να του δώσει τα στοιχεία των προσφορών των άλλων Εταιρειών με αμοιβή και ότι αυτό δεν θα το μάθει κανείς! Στην ερώτηση του Κώστα, αν αυτό θα το μάθαινε ο Θεός, ο Κύριος αυτός έχασε το χρώμα του και του είπε: «Υπάρχουν σήμερα τέτοιοι άνθρωποι;». Ο δε Κώστας συμπλήρωσε: «Εγώ κοινωνώ των Αχράντων Μυστηρίων, πώς είναι δυνατό να μου λες τέτοια πράγματα, αφού η Εταιρεία μου με πληρώνει για να εξασφαλίζω τα συμφέροντά της;»
- Κάποτε η εκκλησία που εκκλησιαζόταν είχε έλλειψη ψαλτών. Για τον Κώστα όμως δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Επισκέπτεται περισσότερες φορές τον

Σαλαμίνιο Ιεροψάλτη το Γιάννη τον **Περδικούρη** και μαθαίνει βυζαντινή μουσική με αποτέλεσμα να ψέλνει σε περισσότερες εκκλησίες , όπου τον χρειάζονται (αυτονόητα αμισθί). Στα 92 του χρόνια είναι σύνηθες να ξυπνάει στην Κηφισιά (συγκεκριμένα στην Πεύκη) που μένει στις 05.00 το πρωί για να πάει με το αυτοκίνητό του στη Σαλαμίνα να ψάλει στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνα, όταν δεν έχουν Ψάλτη.

Η έννοια του ήρωα είναι σχετική ανάλογα με την εποχή στην οποία ζούμε. Ήταν κάποτε ενέργεια ενός ήρωα να σκοτώνει ένα λιοντάρι. Σήμερα μπορεί σχεδόν ο καθένας να σκοτώσει ένα λιοντάρι με τη βοήθεια ενός όπλου. Στην Εποχή μας υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους αποκτά κάποιος τον τίτλο του ήρωα. Ένας από αυτούς τους τρόπους είναι να έχει ζήσει μία ζωή, όπως ο Κώστας ο Μπινιάρης. Ο Θεός με βοήθησε να γνωρίσω αρκετούς πολύ σημαντικούς ανθρώπους στη ζωή μου. Από όλους αυτούς, εκείνος, τον οποίο θαυμάζω περισσότερο είναι ο αδελφός μου ο Κώστας.

Όλα όσα έγραψα (και είναι μόνο ένα μικρό μέρος των όσων θα μπορούσαν να γραφτούν) ο αδελφός μου ο Κώστας με έχει υποχρεώσει να του υποσχεθώ, ότι, αν τα κοινοποιήσω, θα το κάνω μετά τον θάνατό του. Η ιδέα όμως, ότι μπορεί να φύγω εγώ πιο μπροστά, και να μη μάθει κανένας κάτι για αυτόν τον πάντοτε μετριόφρονα άνθρωπο, μου δίνει τη δύναμη να αθετήσω την υπόσχεσή μου, ελπίζοντας, ότι θα με συγχωρήσει.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο, το οποίο δε μπορεί να μου απαγορεύσει ο αδελφός μου, δηλαδή η ανάγκη που αισθάνομαι να εκφράσω δημοσίως εγώ ο Στέφανος ο Μπινιάρης, την ευγνωμοσύνη μου απέναντι στον αδελφό μου τον Κώστα τον Μπινιάρη, για το ότι, αν δεν είχε θαλασσοπνιγεί δουλεύοντας για να κερδίσει χρήματα και να χρηματοδοτήσει και τις σπουδές μου (τουλάχιστο στα πρώτα χρόνια, αφού μετά πήρα υποτροφία από το Γερμανικό Κράτος), δεν είναι βέβαιο, ότι θα εύρισκα τον δρόμο, που τελικά πήρα.

Εύχομαι λοιπόν στον αδελφό μου τον Κώστα τον Μπινιάρη Χρόνια Πολλά, να τα εκατοστήσει και να τα ξεπεράσει, να χαιρείται την ωραία οικογένειά του και να τον χαιρόμαστε όλοι αυτοί, για τους οποίους πάντα βρίσκει ένα τρόπο να τους εξυπηρετεί.

Τώρα, το γιατί έγραψα αυτό το Άρθρο ειδικά στην Ιστοσελίδα μου, είναι πολύ απλό, δηλαδή, αν δεν υπήρχε ο Αδελφός μου ο Κώστας, ίσως να μην είχε υπάρξει «Η Ιστοσελίδα μου».

Ο Αδελφός του **Κώστα του Μπινιάρη** ευγνωμονών: **Στέφανος Μπινιάρης**

Έχει ο Θεός Κύριε Διευθυντά!

Ο Πατέρας μας είχε ως Διευθυντή Ηλεκτρολογίας στη Βάση Υποβρυχίων έναν ικανότατο Μηχανολόγο-Ηλεκτρολόγο, που είχε σπουδάσει στη «Σχολή του Γένους» στην Κωνσταντινούπολη και ήταν απόφοιτος του Μετσοβίου Πολυτεχνείου Αθηνών.

Ο Πατέρας μας τον αποκαλούσε Κύριο Διευθυντή και αυτός αποκαλούσε τον Πατέρα μας Βαγγέλη.

Όταν οι Γονείς μας απέκτησαν το 1^ο τους παιδί, ο Πατέρας μας το είπε στον Διευθυντή του, ο οποίος βέβαια τον συνεχάρη λέγοντάς του όμως να προσέξει, διότι τα παιδιά χρειάζονται χρήματα για τις σπουδές τους, για να του απαντήσει ο Πατέρας μας: «**Έχει ο Θεός Κύριε Διευθυντά!**».

Όταν οι Γονείς μας απέκτησαν το 2^ο τους παιδιά, ο Πατέρας μας το είπε πάλι στον Διευθυντή του, ο οποίος βέβαια πάλι τον συνεχάρη λέγοντάς του όμως τώρα πιο αυστηρά να προσέξει, διότι τα πολλά παιδιά χρειάζονται πολλά χρήματα για τις σπουδές τους, τα οποία ο Πατέρας μας δεν τα έχει, για να του απαντήσει πάλι ο Πατέρας μας: **«Έχει ο Θεός Κύριε Διευθυντά!»**.

Αυτό επανελήφθη συνολικά 5 φορές, όπου ο Κύριος Διευθυντής επέπληττε τον Πατέρα μας όλο και πιο έντονα, ακούγοντας συνεχώς την απάντηση του Πατέρα μας: **«Έχει ο Θεός Κύριε Διευθυντά!»**.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε και ο Πατέρας μας και ο Κύριος Διευθυντής είχαν πάρει ήδη σύνταξη και ήταν η εποχή, όπου την σύνταξη την έπαιρναν οι ίδιοι από το Ταμείο του Βασιλικού Ναυτικού κάπου στην Αθήνα. Η τύχη το έφερε και μία ημέρα ο Πατέρας μας και ο Κύριος Διευθυντής είχαν πάρει την σύνταξή τους την ίδια ώρα και κάθισαν δίπλα στο κάθισμα του τρόλεϊ. Είχαν να ειπωθούν πολλά χρόνια (εκτός των άλλων και από το γεγονός, ότι ο Πατέρας μας αρκετά από τα τελευταία χρόνια της υπηρεσίας του στο Βασιλικό Ναυτικό δεν τα πέρασε στον Βασιλικό Ναύσταθμο, αλλά ήταν αποσπασμένος ως Ηλεκτρολόγος στα Βασιλικά Ανάκτορα) και ο Κύριος Διευθυντής **ρώτησε με ιδιαίτερη περιέργεια να μάθει τι έκαναν τα παιδιά του Βαγγέλη;** Ο δε Βαγγέλης διηγήθηκε με λεπτομέρειες τι απέγιναν τα παιδιά του:

- Ο Νάσος τελείωσε τη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων και έφτασε τον βαθμό του Υποστρατήγου με μετεκπαίδευση στην Αμερική και υπηρεσία στο ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, στην Κύπρο κ.λπ.
- Ο Κώστας πήρε δύο Διπλώματα Πολυτεχνείων.
- Ο Νίκος Μηχανικός στα πλοία του Εμπορικού Ναυτικού.
- Ο Στέφανος Καθηγητής Ανωτάτων σχολών και 3 Διπλώματα Πολυτεχνείου.
- Η Αγγελική Αριστούχος μεν, αλλά επειδή ήταν κορίτσι δεν την άφησε να σπουδάσει και παντρεύτηκε νεαρή τον Λυκειάρχη της Σαλαμίνας.

Διήγηση αυθεντική του Πατέρα μας: «... και να βάλει ο Κύριος Διευθυντής κάτι κλάματα με αναφιλητά και να μας βλέπει βουβό όλο το τρόλεϊ»... »

Κύριος Διευθυντής: Τι είναι αυτά που μου λες Βαγγέλη;

Ο Πατέρας μας: Προφανώς δε δίνετε σημασία Κύριε Διευθυντά, όταν σας έλεγα: **«Έχει ο Θεός Κύριε Διευθυντά!»**.

Το **«Έχει ο Θεός Κύριε Διευθυντά!»**, το έγγραφα σκόπιμα, επειδή ακούω συχνά Ζευγάρια να λένε: «Πού να φέρεις παιδιά σε αυτόν τον κόσμο με τόσες δυσκολίες που έχει η ζωή;».

Αν ο Παππούς μας και η Γιαγιά μας είχαν σκεφτεί έτσι, δεν θα είχαν κάνει **12 (δώδεκα)** παιδιά. Έτσι, δεν θα είχε υπάρξει το 12^ο παιδί τους, δηλαδή ο Πατέρας μας. Επίσης, αν ο Πατέρας μας και η Μητέρα μας είχαν ακούσει τον Κύριο Διευθυντή, δεν θα είχαν υπάρξει τόσοι πολύ ευτυχισμένοι άνθρωποι ...!

ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΣ !

Το 1941 ο Στόλος του τότε Βασιλικού μας Ναυτικού εγκατέλειψε την Ελλάδα και ακολούθησε τους Συμμάχους στη Μέση Ανατολή. Όταν ζητήθηκε από τον Πατέρα μας να μεταβεί και αυτός στη Μέση Ανατολή (όντας ο υπεύθυνος Ηλεκτρολόγος στη Βάση Υποβρυχίων), εγκατέλειψε την Οικογένειά του, δηλαδή τη Σύζυγό του και τα 4 Αγόρια του (μετά τον πόλεμο αποκτήσαμε και την πολυπόθητη αδελφούλα μας την Αγγελική), πέρασε με καϊκι το Αιγαίο και μέσω Τουρκίας έφτασε στη Μέση Ανατολή. Εκεί επί 2 χρόνια δεν ήξερε, αν η Οικογένειά του ζει. Τότε έκανε το εξής

Τάμα: «Αν αξιωθεί να επιστρέψει στην Πατρίδα και η Οικογένειά του ζει,, τότε, όταν θα αποκατασταθούν τα παιδιά του, ο ίδιος θα αφοσιωθεί αποκλειστικά στον Θεό ως Μοναχός». Έτσι και έγινε. Μετά και τον Γάμο μου (είχα μείνει τελευταίος) εκάρη Μοναχός με το όνομα **Ευσέβιος** και εκοιμήθη το έτος 1988 από τις συνέπειες ενός ισχυρού «Θερινού Νέφους», που συνοδεύτηκε από έναν παρατεταμένο καύσωνα.

Αναφέροντας τον Πατέρα μας, δε μπορώ να μην αναφερθώ και στην Μητέρα μας Λευκοθέα Μπινιάρη, την Αγία αυτή Γυναίκα, που γοητεύτηκε από τα Διδάγματα της Χριστιανικής Θρησκείας και μας έμαθε όλους να προσφέρουμε στην κοινωνία, δίχως να δεχόμαστε την οποιαδήποτε ανταμοιβή.

Μακαρία η Μνήμη τους !